

F. t. l. om social service

Kompensationsudvalget har endvidere lagt vægt på, at der bør være sammenhæng mellem bevillingskompetence og økonomisk ansvar. Det foreslås på den baggrund, at amtskommunerne afholder de fulde udgifter til de i stk. 2 nævnte hjælpemidler, der bevilges af amtskommunen. Der henvises til lovforslagets § 128, stk. 6.

Stk. 3 og 4 svarer indholdsmæssigt til de bestemmelser, der blev indsat i bistandslovens § 58 ved lov nr. 497 af 12. juni 1996.

Bestemmelsen i stk. 3, hvorefter den bevilgende myndighed kan bestemme, at et hjælpemiddel skal leveres af bestemte leverandører, giver kommunerne/amtskommunerne adgang til at indgå leverandøraftaler på hjælpemiddelområdet. Dog skal repræsentanter for brugerne inddrages ved udarbejdelse af de kravspecifikationer, der danner grundlag for leverandøraftalerne. Formålet med brugerinddragelse er at skabe mulighed for, at brugerrepræsentanter får en reel indflydelse på de generelle krav, der stilles til en leverandør af hjælpemidler, fx med hensyn til kvalitetssikring, forsyningsikkerhed, leveringstid, løbende kontrol, mulighed for hjemmebesøg m.v. Brugerrepræsentanterne har ikke en egentlig vetoret, der kan blokere for kommunens indgåelse af leverandøraftaler.

I de tilfælde, hvor kommunens/amtskommunens indkøb af hjælpemidler overstiger den i EU's direktiv om vareindkøb fastsatte tærskelværdi, vil kommunen/amtskommunen være forpligtet til at foretage EU-udbud.

Stk. 4 omhandler frit leverandørvalg for brugere af særligt personlige hjælpemidler. For disse hjælpemidler gælder den særlige regel, at hvis en bruger ikke ønsker at benytte den leverandør, som kommunen eller amtskommunen har indgået aftale med, kan pågældende selv købe hjælpemidlet hos en leverandør efter eget valg og få refunderet et beløb svarende til det, kommunen/amtskommunen skulle have betalt hos sin egen leverandør. Brugeren kan dog højst få refunderet det beløb, som pågældende har betalt for hjælpemidlet. Har kommunen/amtskommunen ikke indgået leverandøraftale, ydes støtten til anskaffelse af de særligt personlige hjælpemidler efter regning, dvs. brugeren kan selv vælge leverandør.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 5, nr. 6, giver mulighed for at fastsætte regler om afgrænsningen af, hvilke hjælpemidler, der er omfattet af amtskommunernes ansvarsområde efter stk. 2. Bemyndigelsen har især til formål at medvirke til en afklaring af tvivlsspørgsmål vedrørende særlige informationsteknologiske hjælpemidler, jf. stk. 2, nr. 4, idet denne gruppe hjælpemidler omfatter forskellige former for handicapkompenserende udstyr og produkter, der

kan erstatte eller udvikle kommunikationsfærdigheder for personer med væsentlig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Der vil typisk være behov for sådanne produkter som erstatning eller støtte for manglende talefunktion eller manglende skrivefunktion.

Derudover svarer bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 5 med redaktionelle ændringer til den gældende lov. Vedrørende udgiften til anskaffelse, jf. stk. 5, nr. 2, forudsættes det, at bagatelgrænsen i hjælpemiddelbekendtgørelsen ophæves efter anbefaling fra Kompensationsudvalget. Det forudsættes, at der som efter den gældende hjælpemiddelbekendtgørelse vil være mulighed for at yde hjælp til dækning af store egenudgifter til tilskudsberettiget medicin, der ordineres på grund af en varig lidelse.

Efter den gældende hjælpemiddelbekendtgørelse betales reparationsudgifter af kommunen, mens brugeren selv skal sørge for drift og vedligeholdelse af hjælpemidlet. Denne ordning forudsættes videreført ved udformningen af den ny bekendtgørelse, dog således at der gives adgang til at yde hjælp til væsentlige merudgifter til drift/vedligeholdelse af hjælpemidlet.

For eksempel er der i dag ikke mulighed for at betale udgifter til udskiftning af dæk og slanger til kørestole efter bistandslovens § 58, fordi disse udgifter bliver betragtet som driftsudgifter, ikke reparationsudgifter, jf. SM O-29-92. Kompensationsudvalget har peget på, at der ud fra en merudgiftsbetragtning bør kunne ydes hjælp, hvis der er behov for udskiftning af mere end ét sæt dæk og slanger årligt.

Bistandslovens § 58 indeholder en bemyndigelse for socialministeren til at fastsætte regler om, hvorvidt visse hjælpemidler kan udleveres fra en institution. Bemyndigelsen er udnyttet dels til at afgrænse bistandslovens boinstitutioners forpligtelse til at stille hjælpemidler til rådighed som led i institutionsopholdet, dels til at bestemme, at synshjælpemidler kan udleveres direkte fra Statens Øjenklinik, dvs. uden forudgående bevilling fra kommunen.

Som konsekvens af, at lovforslagets bestemmelser om botilbud ikke hviler på det traditionelle institutionsbegreb, der har været benyttet i bistandsloven, er adgangen til at fastsætte regler om udlevering af hjælpemidler direkte fra en offentlig institution som fx Statens Øjenklinik medtaget i forslaget i stk. 5, nr. 4, mens der efter stk. 5, nr. 5, kan fastsættes regler om hjælpemidler til personer med ophold i botilbud efter lovens kapitel 18.

Information om, hvorledes hjælpemiddelforsyningen tilrettelægges, er vigtigt og kan fx indgå i forbindelse med den redegørelse, kommunen mindst hvert andet år skal udarbejde til kommunens borgere om